
Syndrom Anastasia

...

Oči se mu blyštěly. Měl v nich prázdný, chladný výraz. Je to cvok, říkala si Karolína. Seanovi bude trvat patnáct minut, než se sem dostane. Tři minuty už uběhly. Ještě dvanáct minut. Liso, pomoz mi!

Smůlu mu nosí Brian Kent. Film „Cizinci ve vlaku“.

Vyschlo jí v krku. Měl obličej těsně u její tváře. Cítila zápach potu, který mu vyvstával po celém těle. Všimla si, že začal přitahovat šňůru. Přinutila se promluvit věčným tónem: „Tím, že mě zabiješ, se nic nevyřeší. To Brian Kent ti přináší smůlu, ne já. Až budeš mít jeho z cesty, tak se dočkáš svých šancí. A když mě necháš, abych ho zabila, tak mi budeš zrovna tak vděčný, jako jsem já tobě.“

Překvapeně se nadechl a v tom vytušila svou naději. Dotkla se jeho ruky. „Přestaň blbnout s tou šňůrou, Jimmy, a dvě minuty mě poslouvej. Pusť, ať si můžu sednout.“ Znovu jí hlavou proletěla vzpomínka, jak si tehdy na základech novostavby v sousedství hrály na honěnou. Najednou příběhly k mezeře, vynechané tam pro pozdější vsazení okna. Lisa ji přeskočila. Karolína, pár kroků pozadu, zaváhala, zavřela oči a skočila taky, a jen taktak se přes mezeru dostala. Teď ji čeká taky takový skok. Jestli neuspěje, všechno pro ni končí. Sean je na cestě. Tím si je jistá. Musí zůstat naživu ještě jedenáct minut.

Jimmy povolil paži a dovolil jí, aby se posadila. Přitáhla nohy k tělu a objala si rukama kolena. Šňůra jí tlačila na šíjové svaly, ale neodvážila se ho požádat, aby ji povolil. „Jimmy, říkal jsi, že největší problém máš s tím, že se příliš podobáš Brianu Kentovi. Řekněme, že se Brianovi něco přihodí. Budou za něho potřebovat náhradu. Tak ho můžeš vystřídat ty. Nahradiš ho tak, jak jsem já vystřídala Karolínu. Když ho potká nečekaná nehoda, budou zoufale hledat někoho, kdo by ho mohl nahradit v tom filmu. Proč bys to nemohl být ty?“

Jimmy si prudce setřel pot z čela. Ona mu nabízí nové vysvětlení úlohy, kterou hrál v jeho životě Brian Kent. Celou dobu se soustředil na to, aby se z něho stala herecká hvězda, aby Briana překonal, předčil ho, dostával v re-

stauracích lepší stoly, a také aby mohl pozorovat, jak Brian upadá. Nikdy ani nepomyslel na to, že by Kent jen prostě zmizel ze scény. A dokonce, i kdyby Lisu – teď už věřil, že je to Lisa – zabil, Brian Kent by pořád podepisoval své kontrakty a pózoval fotografům pro magazín *People*. A co hůř, od agentů by musel donekonečna poslouchat, že je stejný typ jako Brian Kent.

Věří jí? Karolína se odvážila olíznout si jazykem rty. Měla je tak oschlé, že se jí špatně mluvilo. „Když mě teď zabiješ, tak tě najdou, Jimmy, policajti nejsou tak pitomí. Vždycky se zajímali o to, jestli náhodou z nás dvojčat nebylo zabito nepravé.“

Poslouchal ji.

„Jimmy, mohli bychom uskutečnit námět filmu *Cizinci ve vlaku*. Vzpomínáš si na tu zápletku? Dva lidé si vymění oběti vraždy. Nepodařilo se zjistit žádný motiv. Rozdíl je v tom, že my motiv máme. Tys už svůj díl práce udělal. Odstranil jsi mi z cesty Karolínu. A teď dovol, abych tě já zbavila Briana Kenta.“

Cizinci ve vlaku. Jimmy jednu scénu z toho filmu přehrával ve třídě. A byl bezvadný. Cory Zola mu řekl: „Jimmy, byl jsi přirozený.“ Jezdil pohledem sem a tam, pátral v její tváři. Dívala se na něho, usmívala se. Je pěkně chladnokrevná. Když dokázala svou rodinu přesvědčit, že je Karolína, mohla by být schopná i dostat Briana Kenta a odstranit ho. Ale jakou záruku mu může dát, že nezavolá policajtům v té chvíli, kdy od ní odejde? Zeptal se jí na to.

„Proč, Jimmy, vždyť máš nejlepší záruku na světě. Víš, že jsem Lisa. Nikdy neporovnávali Karolíniny otisky prstů se záznamy pořízenými při našem narození. Mohl bys mě zničit. Víš, co by to udělalo s mými rodiči a se Seanem? Myslíš, že by mi někdy odpustili?“ Zadívala se Jimmymu přímo do očí, očekávajíc jeho rozsudek.

Sean vyběhl z domu, pak se zlostí kousl do rtů. Zablokoval si Karolíniným autem svůj vůz. Chtěl z něho cestou zatelefonovat na policii. Zaběhl zpátky do domu, chňapl po klíčkách od jejího auta, odjel jím z cesty a přesedl do vlastního vozu. Šílenou rychlostí couval na silnici a přitom vyrval z držáku telefon a na klávesnici vytukal 911.

Jimmy zažíval omamný pocit znovuzrození. Tolikrát viděl v L. A. Briana Kenta, jak řídí své porsche. Chodili spolu čtyři roky do školy, ale když na sebe někde narazili, Brian se nikdy nesnížil k tomu, aby na něho reagoval

víc než odměřeným pokývnutím. O co lepší by bylo, kdyby Brian vůbec neexistoval! A Lisa – je to Lisa, o tom už byl přesvědčen – má pravdu. Musí ji nechat naživu. S rozmyslem uvolnil staženou smyčku, ale z krku jí šňůru nesundal. „Řekněme, že ti uvěřím. Jak bys ho chtěla dostat?“

Karolína bojovala s pocitem náhlé úlevy, který jí přinášel naději. Co mu má říct?

Pojedeš na Západní pobřeží. Vyhledeš Briana.

Zoufale pátrala po nějakém věrohodném plánu. Znovu jí bylo šest a skákala po vršcích základů. Zející otvory v základové stěně byly stále širší a širší.

Jed. Jed.

„Sean má přítele, profesora, který se specializuje na historii medicíny. Minulý týden při večeri vykládal o tom, kolik existuje absolutně nerozeznatelných jedů. O jednom z nich i vyprávěl, jak se přesně vyrábí, a stačí ti na to věci, které jsou v každé větší lékárnice. Příští měsíc, až se vrátím ze svaatební cesty, musím jet do Kalifornie přísežně vypovídat jako svědek. Zavolám Brianovi. Koneckonců jsem mu – myslím jako Karolína – dopomohla k jeho obrovskému úspěchu. Co ty na to?“

Dávej si pozor!

Uřekla se. Ale Jimmy, jak se zdá, si toho nevšiml. Zaujatě ji poslouchal. Vlasy zmáčené potem se mu začaly kroutit do kudrn a v mokřích kroužcích se lepily na čelo. Nevzpomínala si, že by se mu dřív vlasy tak kudrnatily. Musel na nich mít trvalou. Byl teď ostříhaný přesně tak, jak viděla na poslední fotce Briana Kenta. „Jsem si jistá, že mě rád uvidí,“ pokračovala. Natáhla nohy přes okraj lůžka, jako kdyby si je chtěla protáhnout.

Hned natáhl ruku a obtočil konec šňůry ještě jednou kolem dlaně. Pohladila ho po hřbetu té ruky. „Jimmy, je to jed, který zabíjí teprve po týdnu nebo desíti dnech. Jeho symptomy se nezačnou projevovat dřív než po třech čtyřech dnech. I kdyby se to nějak vyšetřovalo, koho by napadlo spojovat s vraždou to, že si Brian dal kávu s dobrou kamarádkou z dob studií, čerstvě provdanou za profesora z Princetonu? Je to perfektní scénář.“

Jimmy si uvědomil, že souhlasně přikyvuje. Noc se mu změnila v sen, a navíc v sen, který nanovo odstartuje celý jeho život. Může jí věřit. S omamující průzračností vnímal pravdivost toho, co mu zrovna vysvětlila. Dokud bude naživu Brian Kent, tak on, největší herec na světě, zůstane nepovšimnut. Noční světýlko v ložnici se změnilo v orientační světýlko na divadel-

ním schodišti. Temný obývací pokoj – to je vlastně hlediště, kde sedí diváci. A on stojí na jevišti. Obecenstvo mu nadšeně aplauduje. Vychutnal si ten okamžik, pak pošimral Karolínu – ne, Lisu – pod bradou. „Věřím ti,“ zašeptal. „Kdy přesně pojeděš do Kalifornie?“

Vydrž. Už jsi skoro v bezpečí.

Běžely po koruně základů stále rychleji a rychleji. Už to nemůže vydržet. Karolína slyšela, jak nakrápě jí zní hlas, když odpovídala: „Druhý týden v červenci.“

Poslední zbytky Jimmyho pochybností vyvanuly. Kent má začít pracovat na novém filmu prvního srpna. Když v té chvíli bude mrtev, tak budou shánět náhradu jako šílení.

Vstal a vytáhl Karolínu na nohy. „Ukaž, ať ti to sundám z krku. Jen si pamatuj, že to mám pořád v kapse pro případ, že bych to někdy mohl potřebovat. Teď půjdu. Jsme domluveni. Ale jestli nedodržíš svou část smlouvy, některou noc, až tvůj profesor nebude doma, nebo někdy odpoledne, až zastavíš na červenou před semaforem, budu u tebe.“

Karolína cítila, jak se šňůra na jejím krku uvolňuje, jak jí sklouzla přes hlavu. Z hrdla se jí vydraly hysterické úlevné vzlyky. Nedokázala říct víc než: „Jsme domluveni.“

Zaryl jí prsty do ramenou a políbil ji na rty. „Neuznávám stvrzování dohody podáním ruky,“ řekl. „Hrozná škoda, že nemám víc času. Mohli jsme se pobavit.“ Karikatura úsměvu na jeho rtech se pozměnila v ohavný úšklebek, plný vyceněných zubů. „Mám pocit, jako by ta moje směla už byla pryč. Tak pojďte.“ Kráčel k zadním dveřím. Vztáhl ruku, aby uvolnil řetěz na dveřích.

Karolína letmo mrkla na kuchyňské hodiny. Je to dvanáct minut, co Sean telefonoval. Během příštích třiceti vteřin bude Jimmy pryč, ona bude moci dát dveře zase na řetěz a zabarikádovat je. Pár minut nato by měl dorazit Sean. Znovu se v duchu vrátila do doby, kdy jí bylo šest a běžela po vršku základů. Podívala se dolů. Na zem to bylo dva a půl, možná tři metry. Ležely tam zubaté kusy rozbitého betonu. Lisa nakonec skočila i přes širokou díru, kterou tam nechali pro vchod...

Jimmy otevřel dveře. Ucítla na tváři závan chladného nočního vzduchu. Otočil se k ní. „Ty jsi neměla nikdy možnost vidět mě hrát, ale já jsem fakticky dobrý herec.“

„Vím, že jsi dobrý herec,“ slyšela Karolína samu sebe odpovídat. „Copak ti ve škole po *Smrti obchodního cestujícího* neříkali všichni Biff?“

Na těch základech v posledním okamžiku před skokem za Lisou zaváhala. Pozbyla výhodu setrvačnosti. Upadla a čelem narazila do betonu. Bolest a strach jí dosvědčily, že zase jednou selhala a nedokázala to, co Lisa.

Dveře se zase s prásknutím zavřely. Na zlomek vteřiny na sebe s Jimmym užasle hleděli. „Tohle Lisa nemohla vědět,“ zašeptal Jimmy. „Tys mi lhala. Ty jsi Karolína.“ Jeho ruce jí vystřelily proti krku. Couvala před ním a pokoušela se křičet, otočila se a klopýtala k předním dveřím. Ze rtů jí ale nevyšlo víc než tiché zasténání.

Sean hnal auto tichými ulicemi. Policista na čísle 911 se ho ptal na jméno, odkud volá, jaká je povaha nebezpečí. „Pošlete hlídkový vůz na Priscilla Lane číslo 81, byt 1-A,“ křičel Sean do telefonu. „To je jedno, odkud vím, že se tam něco děje. Pošlete tam auto.“

„A jaká je povaha nebezpečí?“ opakoval operátor.

Snažila se odemknout přední dveře, ale vtom na ně dopadla Jimmyho ruka. Karolína proklouzla vedle něho a oběhla klubovku. V kalném světle zahlédla svůj odraz v zrcadle nad pohovkou i to, že se za ní nejasně rýsuje jeho postava. Cítila na zátylku jeho horký dech. Kdyby dokázala přežít ještě minutu, byl by Sean tady. Než tu myšlenku dokončila, Jimmy se přehoupl přes klubovku. Náhle jí stál v cestě. Zahlédla, že má šňůru v ruku. Otočil ji zády k sobě. Cítila, jak se jí vlasy stahují dozadu, šňůra jí klouže po krku, viděla jejich odraz v zrcadle nad pohovkou. Padla na kolena a šňůra se přitáhla. Pokoušela se od něho odplazit, ale cítila, jak se nad ni naklání. „Je po všem, Karolínko. Teď se z tebe doopravdy stane oběť.“

* * *

Sean odbočil do Karolíniny ulice. Brzdy zakvílely, když na ně před jejím domem ze všech sil dupl. Z dálky slyšel zvuk sirén. Doběhl ke dveřím a zkusil kliku. Jednou pěstí bušil do dveří a druhou rukou lovil v kapse klíče. Vzpomněl si, že ten prašivý bezpečnostní zámek není namontován přesně. Musí dveře přitáhnout k sobě a teprve pak se otočí. V rozčilení nemohl najít ten správný klíč. Musel třikrát otočit, než zámek odemkl. Pak druhý klíč do zámku u kliky. Prosím...

Klečela na kolenou a prsty se snažila odervat šňůru. Dusila se. Slyšela, jak Sean buší do dveří a volá ji. Je blízko, tak blizoučko! Oči jí vylézaly z důlků, jak jí šňůra bránila dýchat. Začaly se přes ni převalovat vlny černoty. Liso... Liso... Snažila jsem se.

Nesnaž se od něho odtahovat pryč. Lehni si na záda. Povídám ti, lehni si na záda.

Ve snaze zachránit si život se Karolína z posledních sil zaklonila dozadu, aby se tělem k Jimmymu přiblížila, nikoliv odtahovala. Tlak na hrdle na okamžik povolil. Stačila se jednou nadechnout, než se jí šňůra zase zařízla do krku. Jimmy kašlal na to, že se ode dveří ozývá křik a bouchání. Nestaral se o nic na světě, jen o to, aby zabil tuhle ženskou, která mu zničila kariéru. Nic víc ho nezajímalo.

Klíč se otočil. Sean rozrazil dveře. Oči mu padly na zrcadlo nad pohovkou a z obličeje se mu vytratila všechna krev.

Její vypoulené oči se blýskaly, měla otevřená zející ústa, ruce vztažené kupředu a prsty zakřivené jako pařáty. Nad ní se nakláněla mohutná postava v teplákové soupravě a škrtila ji šňůrou. Sean na okamžik zůstal jako opařený, neschopen pohybu. Pak násilník vzhlédl. Jejich pohledy se střetly v zrcadle. Sean, stále neschopný udělat krok, viděl, jak během jediné vteřiny se ve tváři druhého muže objevil výraz hrůzy, pustil smrtící šňůru a rukama si přikryl tvář.

„Nepřibližuj se ke mně!“ křičel Jimmy. „Nechod' blíž! Zůstaň tam!“

Sean stočil pohled na Karolínu. Ležela na zemi a drásala šňůru, která jí dusila. Sean proletěl přes místnost a hlavou nabral útočníka. Síla nečekaného nárazu Jimmyho vrhla dozadu, do okna. Zvuk tříštícího se skla se smísil s jeho křikem a kvílením sirén policejních aut, která právě s pískajícími pneumatikami zastavovala před domem.

Karolína ucítila, jak čísi ruce uvolňují šňůru, která jí ještě stále svírala krk. Slyšela také samu sebe, jak jí z hrdla vychází tiché sténání. Pak se konečně šňůra uvolnila a do plic zase mohla nabrat vzduch. Propadla se do temnoty, sladké a vítané temnoty.

Když se probrala, ležela na pohovce a na krku měla přiložený studený obklad. Sean seděl vedle ní a mnul jí ruce v dlaních. Místnost byla plná policistů. „Jimmy?“ zeptala se drsným, skřípajícím hlasem.

„Odvedli ho. Och, miláčku.“ Sean ji pozvedl, ukryl ji v náručí, přitiskl si ji na hrud' a hladil po vlasech.

„Proč začal tak křičet?“ šeptala. „Co se stalo? Ještě pár vteřin a byla jsem po smrti.“

„Uviděl totéž co já. Tvůj odraz v zrcadle, které visí nad pohovkou. Dočista se z toho pomátl. Zřejmě si myslel, že vidí Lisu. Určitě se vyděsil, že se mu přišla pomstít.“

Sean už se od ní nehnul. Když policisté odešli, lehl si vedle ní na rozměrnou pohovku, přikryl je oba dekou a přivinul ji k sobě. „Snaž se na chvilku usnout.“ V bezpečném úkrytu jeho paží a v důsledku vyčerpání nakonec opravdu usnula.

O půl sedmé ji probudil. „Radši by ses měla začít chystat,“ řekl jí. „Jestli jsi skutečně v pořádku, tak si zajedu domů, osprchuju se a převléknu.“ Do pokoje se prodraly jasné sluneční paprsky.

Před pěti lety, přesně takového rána, vešla do Lisiny ložnice a našla ji tam mrtvou. Dneska se probudila v Seanově náručí. Vztáhla k němu ruce, položila mu dlaně na tváře a hladila ho po strništi vousů na lících. „Jsem v pořádku. Fakticky.“

Když Sean odjel, vešla do ložnice. Zamyšleně se dívala na postel a vzpomínala, jak se cítila, když otevřela oči a viděla nad sebou Jimmyho Clearyho. Vstoupila do sprchy a po dlouhé minuty si nechala po těle i po vlasech stékat horkou vodu, aby ze sebe smyla každičkou stopu jeho přítomnosti. Oblékla se do kamaší v barvě khaki, kolem pasu si zapnula proplétaný pásek. Při česání na hrdle uviděla červeno-purpurovou rýhu. Rychle odvrátila pohled.

Jako by se čas zastavil a čekal, až se jí podaří dokončit to, co bylo třeba. Sbalila si kufr a postavila ho i s kabelkou ke dveřím. A pak udělala to, o čem věděla, že udělat musí.

Klekla si na podlahu zrovna tak, jak tam klečela, když se ji Jimmy Cleary snažil uškrtit. Prohnula tělo dozadu a podívala se do zrcadla. Bylo to tak, jak čekala. Spodní okraj zrcadla sahal kousíček nad obrys hlavy. Bylo vyloučeno, aby někdo viděl její odraz v tomhle zrcadle. Jimmy měl pravdu: viděl v něm skutečně Lisu.

„Liso, Liso, díky,“ zašeptala. Nepocítila ani náznak nějaké odpovědi. Lisa už byla docela pryč, ale s tím Karolína počítala. Nakonec si řekla, že asi měla v podvědomí zafixováno, že svým způsobem byla příčinou Lisiny smrti, a teď se jí podařilo tento pocit překonat. Bylo to všechno jen řízení osudu a nechtěla by ublížit Lisině památce tím, že by se o tom někomu

zmínila. Vstala a teď už se v zrcadle viděla. Něžně zvedla konečky prstů ke rtům a poslala svému obrazu vzdušný polibek. „Sbohem. Miluju tě,“ řekla nahlas.

Z ulice zaslechla přijíždět auto. Seanovo auto. Odběhla ke dveřím, otevřela je dokořán, vystrčila ven svůj kufr a kabelku, sáhla po vaku zabaleném v igelitové fólii, ve kterém měla svatební šaty, a kolébajíc vak v náručí, nesla ho ven. Práskla za sebou dveřmi a rozběhla se Seanovi naproti.